
Měj se na pozoru

...

„Objednali jsme druhou rundu. Bren je vážně roztomilý. Bren!“ Z doširoka otevřeného oka se jí skutálela slza. „Už si vzpomínám. Brendon Wang. Je to Travisův kolega a Travis s Mací se nás snažili dát dohromady. Nedokážu si moc vybavit jeho obličej.“ Vrhla po Evě unavený, žalostný pohled. „Omlouvám se. Bolí mě hlava. Je mi zle.“ Zase oko zavřela.

Eva se k ní naklonila. „CiCi, podívejte se na mě. Dívejte se na mě. Čeho se bojíte?“

„Já nevím. Jsem zraněná.“

„Kdo vás zranil?“

„Já nevím! Šli jsme na večeři?“ Začala nervózně tahat za přikrývku a namotávat ji na prsty. „Chystali jsme se na večeři. Macie chtěla jít k Ninovi, ale... Šli jsme tam?“

„Ne, byli jste v tom baru.“

„Já nechci být v baru. Chci být doma.“

„Co se v tom baru stalo?“

„Nedává to smysl.“

„Nemusí to dávat smysl.“ To znovu promluvila Peabodyová, chlácholivým a konejšivým hlasem, a dokonce vzala CiCi za zdravou ruku. „Povězte nám, co se podle vás stalo. Pomůže nám to. Jsme tady, abychom vám pomohly.“

„Byla to zrůda. Z očí jí tekla krev a měla ostré zuby.“

„Kdo byla zrůda?“

„Vypadala jako Macie, ale Macie není zrůda. Mám to všechno pomotané.“

„Co ta zrůda udělala?“

„Bodla Travisu do obličej. Zvedla Maciinu vidličku a bodla ho do oka. Bože, ach bože. A zavřeštěla a všechno zešílelo. Držela jsem sklo, ostré sklo, a bodala jsem a bodala a ona ječela a tloukla mě. Bolelo to! Musela jsem jí ublížit, i ostatním, všem ostatním, ale ležela jsem na zemi a moje ruka! Všichni křičeli a všude byla krev. Pak jsem se vzbudila a někdo mě někde odvážel. Sem. Sanitkou. Víc nevím.“

Z očí se jí řinuly slzy. „Já nevím. Myslím, že jsem někoho zabila, ale nedává to smysl. Najděte Macii, prosím. Ta je vážně chytrá. Bude vědět, co se stalo.“

„Zkusíme ještě tohle. Co jste dělala těsně před tím, než jste uviděla tu příšeru?“

„Žádné příšery ve skutečnosti nejsou, že ne? Že ne?“

Ach, pomyslela si Eva. Víc, než dokážete spočítat. Víc, než můžete pojmenovat.

„Nemějte strach. Jenom si zkuste vzpomenout. Vy, Macie, Travis a Ben sedíte v baru. U stolku?“

„Ano, u stolku. Kousek od baru. Myslím tím od barového pultu.“

„Výborně. Všichni máte skleničky? Zrovna prodávají zlevněné nápoje. Co jste si objednali?“

„Já jsem si dala domácí bílé. Je moc dobré. Macie Růžovou vášeň. Chlapi si dali piva. A všichni dohromady kukuřičné placky. Ale já jsem se je bála jíst, protože se od nich člověk může umazat. Nechtěla jsem být špinavá na prvním rande.“

„Dobrá. Bavili jste se, relaxovali jste po práci. Popíjeli jste spolu. Co pak?“

„No, tak dobře. Povídali jsme si a chystali jsme se si objednat další drinky. A já s Macíí jsme šly na toaletu. Naštěstí tam nebyla velká fronta. Probíraly jsme, kam půjdeme na večeři a jestli bych měla pozvat Brena k sobě, pokud mě doprovodí domů.“

Prsty se svíraly čím dál rychleji, v rytmu s jejím dechem. „Nebyla jsem si tím jistá, ale Macie ano a dokonce začala být trochu, no, jedovatá. Tak se normálně nechová. Ale říkala, že se o ni pokouší bolest hlavy. Šly jsme zpátky nahoru. Ta hlava ji musela bolet opravdu hodně, podle toho, jak odstříla z cesty toho chlapa. Myslím, že to byl ten samý muž, který do ní vrazil, když jsme scházely na dámy.“

„Ten samý?“ ujistila se Eva.

„Myslím, že ano. Já nevím. Vyděsilo mě, když do něj tak silně strčila. Všechno bylo moc hlasité, kolem bylo nějak víc světla a ona se chovala hrozně agresivně. Zase jsme si sedly a mě napadlo, že se podívám, jestli nemám prášek proti bolesti, ale Macie a Travis na sebe začali ječet. Skoro se nehádají a už vůbec na sebe nekřičí, ale teď už bolela hlava i mě. Ječeli na sebe, bolela mě hlava a Bren vypadal jako šílenec. Jako nebezpečný šílenec. Já nevím. Pak se všechno zbláznilo.“

Eva jí položila ještě několik otázek. Vešel někdo do baru, nebo z něj naopak odešel těsně před tím, než se objevila „ta zrůda“?

CiCi se ale nedokázala odpoutat od monster a krve. Nakonec se rozvzlykala a Eva s Peabodyovou ji vrátily do péče zdravotní sestry.

Další raněný zůstával během výslechu až strašidelně klidný. Účetní James L. Brewster utrpěl četné bodné rány a zlomeniny žeber. Po levé tváři se mu klikatila ošklivá rána od oka k bradě a na širokém čele měl výraznou pohmožděninu, která tvarem připomínala sopku.

Mluvil tiše, s rukama podél těla – do krve sedřené klouby měl ošetřené silnou vrstvou gelu.

„Chodím tam nejmíň jednou týdně. Domlouvám si tam schůzky s klienty po pracovní době. Pracuju na účetním oddělení u Strongfielda a Kleina. Oficiálně se to nerado vidí, ale řada z nás má zákazníky mimo firmu. Spravujeme menší účty. Měl jsem schůzku s novou klientkou. Dorazil jsem zhruba o třicet minut dřív, abych si ještě prošel nějaké informace. Potřebujete mluvit i s tou klientkou?“

„Pomohlo by nám, kdybyste nám sdělil její jméno a dal nám na ni nějaký kontakt.“

„Jistě. MaryEllyn – jedno slovo, velké E, dva ypsilony. Geraldiová. Kontaktní informace si bohužel nepamatuju, ale mám je v diáři. Jenže nevím, kde je.“

„To je v pořádku, pane Brewstere,“ uklidnila ho Peabodyová.

„Mám dojem, že jsem přišel kolem půl šesté, možná krátce předtím. Znají mě tam a servírka – Katrina, neznám její příjmení – mi podržela volný stolek vzadu u stěny. Bylo tam plno lidí. Není to velký bar, ale má příjemnou atmosféru a jde o dobře vedený podnik. Proto tam rád chodím a rád sedávám k tomu malému stolku vzadu. Katrina mi přinesla latté a já jsem se ji chystal požádat o vodu, protože mě najednou rozbolela hlava a chtěl jsem si vzít prášek. Pak se objevily ty včely.“

„Včely?“ zopakovala Eva.

„Žluté a obrovské.“ Zajímavě se nadechl. „Nemožně velké. Jako kluka mě ošklivě popíchaly na dědově farmě v Pennsylvánii. Rojily se kolem mě, bzučely a bodaly mě, zatímco jsem utíkal. Vzpomínám si na to, jako by to bylo dnes. Hrozně se jich bojím. Zní to pošetile, ale...“

„Ne,“ skočila mu Peabodyová do řeči. „Nezní.“

Vděčně se na ni usmál, ale hrud' se mu pořád dmula jako při sprintu. „Myslím, že jsem vyskočil. Ty včely mě vyděsily a ohnal jsem se proti nim. Lezly po Katrině. Rozmáchl jsem se, abych je z ní smetl. A pak... musel jsem mít halucinace. Ze své fobie. Protože Katrina otevřela pusy a vyletěl z ní roj včel. To je přece blbost. Zpanikařil jsem. Vyrojily se z ní a její oči se změnily, stejně jako tělo. Bylo to... já vím, že to je šílené, ale bylo to, jako kdyby se proměnila v obrovskou včelu. Jako v nějakém hororu. Tohle vám nemůže nijak pomoci.“

„Všechno, na co si vzpomenete, ať to bude cokoliv, nám pomůže,“ řekla Eva.

„Hezké servírky se neproměňují v obří včely. Ale připadalo mi to skutečné, hrozně skutečné. Slyšel jsem křik a bzučení a všechno zešilelo. Myslím, nejsem si tím jistý, ale myslím, že jsem popadl židli a začal ji s ní mlátit. V životě jsem nikoho neuhodil, ale myslím, že jsem ji uhodil židlí a pokusil se utéct, ale bodaly mě včely. Bolelo to, jako kdyby do mě zapichovaly nože, a jedna mi žihadlem roztrhla obličej. Upadl jsem. Byly všude kolem a já jsem určitě omdlel. Když jsem se vzbudil, leželi kolem mě lidi a všude byla krev. A něco – někdo ležel přímo na mně. Nakonec se mi ho podařilo odsunout. Byl mrtvý. Viděl jsem, že je mrtvý. Všude byli samí mrtví. Pak přišla policie a našla nás. Nevím, co se stalo s Katrinou. Je tak mladá. Chce být herečkou.“

Když Eva vyšla z místnosti, na chvíli se zastavila, aby zvážila další postup. „Zkuste si promluvit s ostatními raněnými,“ řekla Peabodyové. „Pokud se vám to podaří, chci podrobné hlášení. Chci mít jasný přehled o čase. Já zajedu do márnice za Morrisem.“

„Na místě činu jsem neviděla žádné včely, obří ani jiné. Ani žádné demony. Co vyvolá tak silné halucinace na tak krátký čas?“

„To sakra brzy zjistíme. Chci podrobné hlášení,“ zopakovala. „O všem, co zatím máme a co ještě zjistíte. Nestihla ho obsloužit,“ zahučela.

...